

□ حرف اول

بِهانه سخن

یکی از معلم‌های ما می‌گفت بچه‌ها، باید در مورد تمام رخ داده‌ها و امکاناتی که در این دنیا با آن‌ها مواجه می‌شویم به سه نکته توجه داشته باشیم: (۱) هر چه در این دنیا وجود دارد و ما از آن استفاده می‌کنیم و پدیده‌هایی که اتفاق می‌افتد، هر کدام یک ماده امتحانی برای ما هست. معلم ما می‌گفت: پس بلا و غیربلا، زیبایی زیبارویان، زشتی زشت‌رویان، ثروت ثروتمندان، فقر فقره‌ها، صوت خوش صداها، گوش خراشی بدصداها، علم عالمان، جهل جاهلان و... هیچ کدام از آن‌ها نیاید مایه افتخار و یاسرافکندگی ما بشود. تمامی این‌ها، مواد و جلسات امتحان ما انسان‌ها است که با آن‌ها آزموده می‌شویم. خلاصه، امتحان، امتحان است؛ گاهی ماده امتحانی فیزیک، گاهی شیمی، گاهی ریاضی و... است. گاهی آسان و گاهی دشوار است. ما باید به گونه‌ای عمل کنیم که در این امتحانات سرافراز باشیم.

(۲) دومین نکته‌ای که باید به آن توجه داشته باشیم این است که همه پدیده‌ها و همه امکانات و حتی ناگواری‌ها و نارسایی‌های ظاهری در این دنیا می‌تواند باعث سعادت ما بشود. زیرا با توجه به نکته اول نوع برخورد ما با آن پدیده و یا رخداد، می‌تواند در سعادت ما مؤثر باشد.

(۳) سومین نکته این است. باید مواظب باشیم همان چیزها و برخوردهایی که می‌تواند باعث نعمت ما بشود، گاهی ممکن است موجب نعمت و شقاوت مانیز بشود. زیرا نوع نگاه، برخورد و نیت ما در استفاده آن نعمت و پدیده، مهم است. ممکن است دو نفر با هم به ظاهر مساوی، در مکانی واحد و شرایطی یکسان، به نماز بایستند؛ اما نماز یکی قبول و دیگری رد شود! نتیجه عمل این دو نفر به نیت آن‌ها برمی‌گردد. قرآن که شفا برای مؤمنین است؛ همین قرآن که کتاب هدایت است، زمانی که کافر آن را قرائت می‌کند باعث شقاوت او می‌شود. لذا در قرآن آمده است «لایزیدهم الا خسارا»

در این روزهای کرناپی، که تقریباً همه آن را یک بلا و بحرانی برای جامعه‌ی بشری تلقی می‌کند، اولاً خود این پدیده یک ماده‌ی امتحانی برای تمامی آحاد جامعه‌ی بشری می‌باشد. لذا این همان گونه که به ظاهر یک بلا هست اما بر اساس عمل کرد صحیح ما می‌تواند موجبات سعادت ما را تدارک کند.